

KIS HÍR LAP

A SZELID SZAMÁR. (Lásd a 309. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatás.)

DE hát mondd csak, miért is bujtál el, mikor tudtad, hogy Jenő indul?“ kérde Ferkó fürkészőleg.

„Én nem bujtam el.“

„Már akár bujtál, akár nembujtál, de az egész oly színben tűnt föl, mintha megszöktél volna közülünk, mikor mindnyájan együtt voltunk, hogy elbucsuzzunk Jenőtől. Szegény jó Jenő!“

Pali egy pillanatra föltekintett Feri arczába, félvén, hogy ennek szavai talán még többet is jelentenek, mint a mennyit mondtak; de Ferkó nyílt, őszinte arczában nem láthatott egyebet a méltó haragnál s a bánatnál a távozott jó testvér után.

„Nem tudtam, hány az óra,“ szólt végre Pali hebegve s midőn ezt kimondta, úgy érzé, mintha nagy követ nyelt volna le.

„No, soha se törődjünk vele többé,“ kiáltott Ferkó nyugodtabban, „most már fogod mindig tudhatni, hány az óra, van pompás aranyóra a zsebedben. Előre is látom, hogy fogják pajtásaid irigyelni, nincsen ilyen egyiknek sem.“

„Én már tudom, miért adta Jenő ezt az arany órát Palinak,“ szólt közbe Etelka. „Azért, hogy kárpotolja azokért a piros gyöngyökért, melyeket Pali annyira szeretett volna megkapni kis muzeuma számára.“

„Már megint erről fecsegsz,“ rivált Pali mérgesen kis hugára. „Mit törődöm én azokkal a gyöngyökkel? ki mondta, hogy nekem kellene?“

„No no! Hiszen én nem akarok sérteni,“ szólt szegény Etelka ijedten; „csak azt akartam mondani, hogy Ferkó kapott egy szép majmot, én papagájt, te pedig csak egy olyan kis dobozt, melylyel nem sokat gondolsz. És tudom, hogy Jenő ezt nagyon sajnálta, mert hallottam, mikor mondta hogy nagyon sajnálja, hogy akkor a hajóra mentünk.“

„Hát ha mondta is ezt? Mi köze ennek hozzám?“

„Csak úgy gondolom, hogy reád ezélt, mert aztán hozzátette: „Szegény Pali! szegény jó öcsém“ s még valamit mormogott, de nem hallhatam jól, mert kezébe hajtotta fejét. én pedig aztán elmentem, nehogy azt gondolja, hogy leskelődöm és hallgatózom.“

„Nem is tudsz egyebet, csak leskelődni és hallgatózni,“ szólt Pali haragosan.

„Ez nem igaz, ugy-e, nem, Ferkó? Hát leskelődés volt az?“

„Dehogy az! Hiszen te nem tehetél róla, hogy Jenő hangosan kimondta gondolatait, inkább Jenő volt hibás, miért nem nézett körül, nem hallja-e valaki? — De hagyjuk ezt, mondjátok inkább, mit csináljunk? Valami tréfás játékot kellene kigondolni, hogy kissé elfeledjük szomorúságunkat. Gondoljatok ki valamit.“

Erősen gondolkoztak mindhárman s Etelka szólalt meg leghamarább.

„Tudjátok mit? Öltöztessük föl a majmot kis babának!”

„Ez pompás volna! De hol találunk ehhez való ruhákat?”

„Én tudom, hol. Elkérem mamától a nagy szekrény kulcsát; ott vannak régi gyermekruhák, még tölünk valók, mikor kicsinyek voltunk, fejkötőcskék, szoknyácskák, cipőcskék s efféle. A majmot felöltöztetjük kis babának, téged pedig, Ferkó, dadának s majd hordozod a kis babát. Nemde, pompás lesz?”

„Nagyon jó, nagyon jó!” kiáltá Feri kacagva. „Csak siess a ruhákért.”

A kis majom felöltöztetése nagyon jól sikerült s roppantul mulattatta a gyermekeket. Ferkó a szakácsnétól egy nagy fejkötőt vett kölcsön a maga számára, egy nagy kendőt vett vállára, derekára szoknyát kötött s olyan dada volt, mint annak a rendje; a konyhában is roppantul mulatott a cselédség, midőn Ferkó bejött és bemutatta magát mint szegény asszonyt, ki a kint zubogó zápor előtt bemenekült kis gyermekével.

„Szegény asszony,” szólta Erzsók néni, az öreg szakácsné, „bizony rossz idő van, a kis gyermek talán meg is fázott. Üljön ide a tűzhely mellé.”

„Köszönöm, köszönöm!”

„És milyen mélyen alszik a kis baba! Mindjárt melegitek neki egy kis tejet.”

„Köszönöm szépen, bizony nagyon

jó lesz,” felelt Ferkó, mindenképen erőlködve, hogy nyugalomra kényszerítse a majmocskát, mely már megunt a mulatságot s nyanyancsak karcolni kezdte gazdáját.

„Hát aztán milyen idős a kis baba?” kérdé ismét Erzsók asszony. „Ugy látom, még alig lehet néhány hónapos.”

„Hát . . . hát . . . én bizony nem tudom,” felelt a majomdada.

„Micsoda? Nem tudja milyen idős? Ez már furcsa!” jegyzé meg az öreg szakácsné s mindnyájan roppantul kacagtak.

„Gondolom, hogy két-vagy három éves,” szólta Ferkó.

„Két éves! De hiszen így, szegény asszony, soha sem lesz ebből a gyerekből ember. Két éves és még pólyában! Fiu-e vagy leány?”

„Bizony . . . azt sem tudom . . .”

Erre legnagyobb fokot ért a vig-ság s mindenki roppant mulatságosnak találta, hogy a dajka maga sem tudja, fiu-e vagy leány a gyermek, melyet ölében hord. Mindnyájoknak nagyon tetszett a multság, csak a majmocskának nem, mely kényelmetlennek találta a szűk gyermekruhákat. És épen midőn javában mulattak és kacagtak, a majom kétségbeesett erőfeszítéssel kiszabadítá magát Ferkó karjaiból, az asztalra ugrott, innen pedig egyenesen az öreg szakácsné vállára s belekapaszkodva Erzsók néni kontyába, mérgesen czibálni kezdte.

Erre nagy zűrzavar támadt; a vén szakácsné ijedten futott ide-oda,

de a majmot nem tudta lerázni; a többiek kaczagtak, kiabáltak, Ferkó földre bukott a hosszú szoknyában, Etelka majd megpukkadt nevedtében s ez így tartott sokáig, míg végre sikerült a majmot levenni a szakácsné válláról.

Ezalatt Pali, kinek nem volt kedve részt venni bármiféle játékban is, szobájába zárkózott és fájó szívvel hallgatta a zajt és kaczagást, mely a

mulatozó
gyermekektől fölhangzott. Szeretett ő játszani maga is, de hogy tudna most játszani, sőt csak nézni is mások játékát és vigságát, mikor szive nincs nyugton, midőn örökké üldözi egy kínos gondolat! A sötét Gond ismét és ismét megjelent Pali előtt s most még közelebb, mint eddig. Csak egyszer és csak egy fél-

órára azt hitte volt, hogy már megszabadult tőle, de ime! újra megjelent s most még inkább gyötri.

Az arany óra, melyet Jenőtől kapott s mely most már övé volt, — ez nyújtott egyedül egy kis örömet és szorakozást Palinak. Oly régi és oly hő vágya volt, hogy valaha egy szép zsebórát kapjon, úgy irigyelte iskolatársait, kiknek már volt! Egyszer kezdett is zsebpénzéből gazdál-

kodni, hogy majd összegyűjt annyit, a mennyi egy órára kell. De miután már egy egészeszten-deig gazdálkodott, még mindig nem volt annyi pénze sem, hogy egy olcsóbb fajta ezüst órácskát vehessen. És ime, most pomjás arany órája van!

Oly boldog volt kezdetben e nagy kincse birtokában, hogy megfledkezett

A KIS DIÁK.

A—T ÉS B—ÉT már ism. ri.
Ismeri az O—t U—t.
Most nézi a furesa W—t
M-g az idegen Q—t,

minden egyébről. — De csakhamar ismét régi állapotára jutott. Az óra még mindig az övé és még mindig olyan szép volt, és mégis, — eszébe jutottak az előzmények s visszaesett régi buskomolyságába, melyből jó idő múlva az ajtó felé közeledő többi gyermek hangja ébreszté föl. Etelka éles, csengő hangja hallatszott kívül, midőn mondá:

„Ferkó! kedves Ferkom! ne sirj no! ne sirj hát! te bizonyosan nem jól értetted . . . nem úgy értette . . . ne sirj hát!“

Pali fölugrott, kinyitotta az ajtót s bámulva nézett ki. Feri sir! Hisz ez nem lehet, erre még nem volt példa! Ferkó oly erős lelkű, érett fiú volt, hogy igennagydolognak kellett történni, ha már őt is sirni látják.
(Folyt. követk.)

SZELID SZAMÁR ÉS VAD SZAMÁR.

(Képpel a czímlapon és a 310. l.)

MARISKA hugom, midőn fölül a szelid csacsira és nevet és csufolja a türelmes, jámbor állatot, nem gondolja meg, hogy voltak idők, midőn a szamár nagy tiszteletben részesült s hogy vannak mai nap is szamarak, melyek nem engednek magukkal paczkázni. hanem szabaton, vi-

gan élnek a pusztákon.

Távol keleten, sokkal szebb, erősebb állat a szamár, mint az a faj, mely nálunk meghonosult s nagyrészt elkorcsosult. Régi időkben gazdag és nagyhirű emberek, sőt királyok is szamárháton utaztak s a bibliából tudjuk, hogy Ábrahám, ki igen gazdag volt s törzse által fejedelmként tiszteltetett, szamárán járt, nem paripán; mikor Izsák fiát áldozatra akarta vinni, „korán reggel fölkeltek és

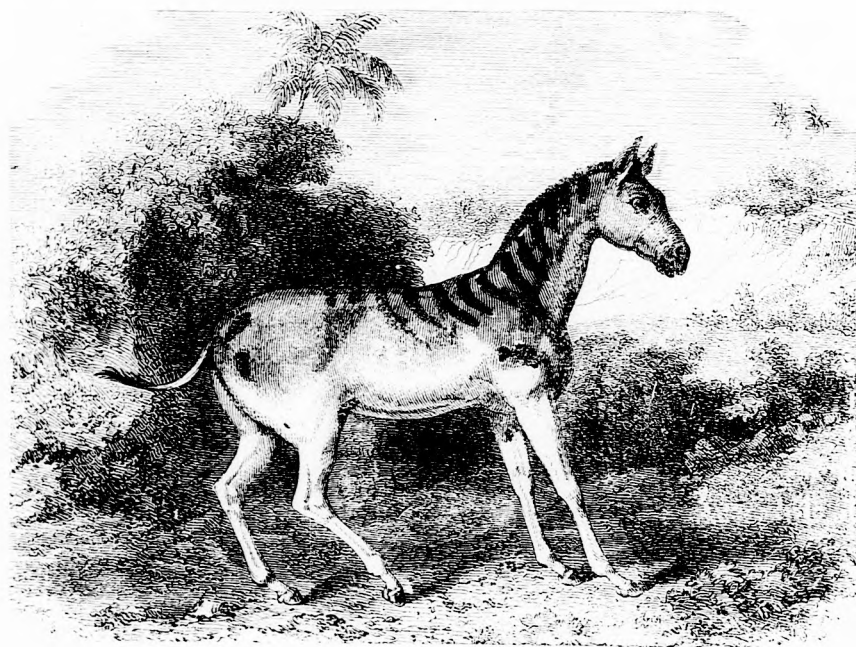
AZ ELSŐ EKE.

KI AZ ekét föltalálta,
Vasat nem ismerte;
Első földész fackével
A földjét keverte.

megnyergelte szamarát.“ Jákob fiai is szamarháton utaztak Egyiptomba gabnáért s azt is olvassuk, hogy Jainak harmincz fia volt, kik harmincz szamáresikón szamaragoltak és harmincz várost birtak. Balaám proféta is szamáron ült, midőn az angyallal találkozott s a szamár megszólalt. És mint bizonyosan olvastátok, Jézus is szamáron ülve vonult be Jeruzsálembe, midőn a nép hozsannákkal fogadta őt.

zsidók is ismerték a vad szamarat és Jób könyvében olvassuk: „Ki oldotta meg a vad szamár békóit? A pusztaságot jelöltem ki lakhelyévé, a sivatagot hazájává; megveti a városok néptömegét s nem hallgat a hajtár szavára.“ Jeremias proféta is említi ekképen: „A vad szamarat, mely a vadonhoz van szokva s szabadon szivja a levegőt, ki fogja ettől elszoktatni? akárki megpróbálja, bele fog fáradni.“ Egy másik helyen pedig így

A VAD SZAMÁR. (Lásd a 309. l.)

Ha valaki ajándékot küldött gazdag és előkelő embernek, szokás volt hajdan szamárakra rakni föl. És így látjuk, hogy a szamár épen nem volt megvetett állat, hanem nagy tiszteletnek vétetett, ha valaki rajta ült.

Hanem a vad szamár még szebb állat, tele tüzzel, erővel s oly gyorsan száguld a síkságokon, hogy legjobb paripánk is alig tudnák utólni. Már a régi

szól Jeremiás proféta, beszélvén az éhínségről: „És a vad szamarak ott álltak a dombokon és szaglálóztek a légben: szemeik elsötétültek, mert füvet sehol semláthattak.“

Midőn isten büntetéssel fenyegette a zsidókat, azt mondá nekik, hogy országuk a vad szamarak mulatótanyája legyen, s ezzel azt értette, hogy jönni fog egy hatalmas király s rabságba viszi

mind a zsidókat, úgy hogy országuk pusztasággá leend, hol a vad szamarak kedvök szerint tanyázhatnak.

Midőn a nagy Nabukadnezár gögie miatt kiűzetett az emberek közül, „vad szamarak közt lakozott“. Az bizonyosan szép látvány, midőn e virgoncz, tüzes, állatok a sikon ficzkádoznak, nyargalnak, — de köztök élni! ez mégis szörnyű lenne. Hanem Nabukadnezárt az gyógyította ki gögijéből s így javára vált.

A vad szamarat megfogni nagyon nehéz. A vadásznak nagyon jó paripán kell lovagolni, időnként más, pihent lóra átszállani, ha utól akarja érni a vad szamarat. Elfogni ekként még lehet, de megszelidíteni nem. Egy utazó beszéli, hogy látott egy vad szamarat, melyet egészen fiatal korában fogtak, már három év óta fogva volt, még mindig dühösen rugott, harapott, ha valaki közelébe lépett. Mennyire más a mi szelid házi csacsink, melyen még a kis gyermek is órahosszat szamaragolhat.

A vad szamar különben kevés hasznot hajtó állat, mert husát csak néhány vándor törzs eszi; ezek szorgalmasan vadásznak is a vad szamar után, melynek azonban sokszor még az oly gyors lábu arab ló elől is sikerül megmenekülnie.

MELEG NYÁRI NAP.

(Képpel a 317. lapon.)

Hej mily forrón süt a nap,
Sültni érzem magamat!
Aki okos, menekszik
S árnyékba fekszik.

Bokorba búj a madár,
Kí se jó míg a nap áll,
Tehenük meg a tóban:
Okos, valóban.

Irigylem én ő kelmét:
Le se veti az ingét,
Mégis fürdhet mindennap
Akar egész nap

A NYALÁNK BÉLA

fölmászott egy székre, kinyitotta a szekrényt s kilopott három igen nagy darab almát. „Kivehetem, nem lát meg senki“, gondolá, „itt pedig annyi az alma, hogy észre nem veszik a hiányt.“ Csakugyan, nem látta senki, nem vettek észre semmit.

Béla mohón megette a három almát — és oly beteg lett tőle, hogy több napig ágyban kellett fektüdnie. — Így a rossz tett mindig napfényre kerül s magában hordja a büntetést is.

A SZEGÉNY VAK OLVASÓ.

(Képpel a 320. l.)

OTT ül a hid mellett napról napra,
Ahol őt mindenki megláthatja,
A szegény vak férfi
Hangosan olvassa bibliáját,
Szeme bár rég elveszté világát;
Sajnálata rá nézni.

Bibliának domborúk betűi.
Ujjal lehet azokban betűzni.
Ő is így olvassa:
Szeliden eltűri a vakságot,
Szép szavai a szent bibliának
Lelkét vigasztalja.

ALMA! ALMA! ALMA!

(Képpel a 313. lapon.)

BIZONY nincsen szebb gyümölcs
Ezen a világon
Mint az alma, amidőn
Ringatózik ágon.

Piros sárga külseje
Mosolyog le szépen,
Mi mosolygunk vissza rá:
S ragadunk a lépén.

Ej, az ám csak az öröm
Szakasztani almát!
Alig várjuk a szedésnek
Szüreti alkalmát.

Mily öröm mily gyönyör az
Almafára mászni,
S ami érett, azt arrul
Szépecskén lerázni.

Almaeső lesz akkor
Kosarakra szedjük;
A legszebbet pirosabbat
Sorra eszegetjük.

ALMA! ALMA! ALMA!

„EJ AZ ÁM CSAK AZ ŐRÖM, SZAKASZTANI ALMÁT! (Láda 312. 1.)

NAGY MAGYARORSZÁG,

vagy:

**négy szerzetes barát viszontagságos
utja a magyarok ősi hazájába.**

Irtá: György Deák.

(Folytatás)

Az ISZONYU fáradtság és tömérdek viszontagság megritkította a vándor magyarok társaságát: a barátok közül az, a ki büneit vezekleni jött a hosszú utra, meghalt a sok sanyaruság miatt.

A többi három eltemette, megsiratta, s aztán folytatta útját.

Vad erdőségek, beláthatlan rengetegek álltak északon előttök, miknek kietlen terjedelmét a legmagasabb hegyesucsról sem lehetett belátni. A Kaukaszus volt az.

Két álló hétig utaztak az erdők között. Utmutatójuk nappal a fakárnyéka és az éjszakot mutató moh volt, éjjel pedig a kaszás csillag, a gönczölszekér meg a fiastyuk. Vadgyümölcs volt eledelük, barlangokban laktak, bokrok árnyában pihenték az ut fáradalmait.

Két hét múlva egy irtáson egyszerre csak felkiáltott Gyula:

— Megálljatok! itt magyarok jártak!

Egy tágas kerek sáncz feküdt előttök. Vastag fatörzsökök két sorral egymás mellé a földbe verve, s a két sor köze földdel kitöltve. Kétségtelen, hogy ez avar gyűrűsáncz. Vándoraink térdre borultak, hálát adtak istennek, megcsókolgatták az ősi ma-

radványokat, s bejárták az egy mérföldnyi tért.

És mikor bejárták, — ott volt egy dombosabb helyen egy négyszögű kő, minőket a régi magyarok hőseik sírjára fektetni szoktak, a második barát lefeküdt ama kőre, és meghalt. Megérte azt az örömet, hogy őseinek egy emlékét láthassa, de nem érte azt meg, hogy őseink maradékait keresztyén vallásra téríthesse.

A két megmaradt szerzetes e társának is megadta a végtiszteséget, s aztán folytatta útját.

Világért sem volt ez még az a sáncz, melyet kerestek. Csupán azt jelenté az a sáncz, hogy itt valaha háborut viseltek az ősi magyarok. Lakni itt nem lakhattak. Ki tudja: hány száz mérföldre van még az innen?

Vándorainkat elhagyta az erdő, következett a kietlen sivatag, melyen sem fa, sem hegy, melyen szabadon barangol a puszták szilaj szele és ragadozó állata.

Szerencse hogy ketten voltak; egy ember egyedül, könnyen megőrül az ilyen irtózatos magánosságban.

Hosszu bujdosás után füstöt láttak a távolban. Oda siettek, s alán vadászokat találtak egy nagy tűz körül, — óriás alakok, kik gyalog fogják el a nyargaló szarvast, és a bölénybikát ököllel szokták leütni.

Vándoraink nem ismertek félelmet, oda közeledtek a tanyázó társasághoz, s nem tudván nyelvökön, mosolygással üdvözölték őket. A mosolygást minden nemzet megérti;

az alán
hússal
tettek
sány da
delmes
ellenség
Alániáb
lem, k
magát
a kis k
vannak
fáthorda
resen m
egyedül
jából k
bizonym

Azu
értek.
ben me
nyelvet
sok bes
imámho
ben rés
tették.
ismerte
zetek t
rokét is
vezette
vitatta,
kat, eb
ják a r
vissza,
vagy e
talán s
Gyu
tásra já
vagy k
azt mor
de társa

az alánok jól tartották vendégeiket hússal és borral; puha bundát terítették alájuk, s mulattatták őket harcsány dallal, szilaj tánczezal és veszedelmes fegyverjátékkal. Az alán megöli ellenségét, de vendégét szívesen látja. Alániában a hány falu, annyi fejedelem, kik közül egyik sem tekinti magát a másik alattvalójának. Ezek a kis királyok folytonosan háboruban vannak egymással, aratni, nádat vágni fát hordani mindig együtt és fegyveresen mennek, s jaj annak, a ki egyedül vagy kevesed magával falujából kimenne, az ellenséges törzsek bizonynyal végére járnának.

Azután egy mohammedán országba értek. Szerzeteseink jártokban keltökben meglehetősen megtanulták az arab nyelvet, melyen a mohammedán tudósok beszélnek és írnak; midőn egy imámhoz vezettednek, abban az örömben részesültek, hogy egymást megértették. Az imám tudós ember volt, ismerte saját nemzete és más nemzetek történetét, ismerte a magyarokét is; volt nagy könyvtára, bevezette abba vendégeit, és erősen vitatta, hogy hiába török magokat, ebben az irányban fel nem találják a magyarok ős hazáját, térjenek vissza, menjenek keletnek China felé, vagy északnak Lappónia felé, ott talán szerencsésebbek lesznek.

Gyula fejét rázta. A mit kutatásra járt magyaroktól eddig hallott, vagy könyvekből olvasott, az mind azt mondta, hogy jó irányban járnak; de társának szeget ütött a mondás

fejébe, olyan szeget hogy pár heti fürkészés, buvázkodás, okoskodás után belehalt.

Gyula tehát egyes egyedül maradt, olyan rémitő messze földön.

Nem tudván másképp boldogulni, szolgálatba állott egy pogány papnál, ki Nagy-Bolgárországba vala indulandó, és ekképen oda el is jutott. Nagy-Bolgárország nagy és hatalmas ország volt gazdag városokkal, lakosai mind pogányok; emlékeztek a magyarok nevére, őseik gyakran keveredtek háboruba azok őseivel, s azoktól szorongattatva, sokan közülök kivándoroltak Európába, s a Duna déli oldalán az európai Bolgárországot alapították.

Ezekenél bizony hiába áhitozott volna Gyula szerzetes nyájas fogadtatásra. Ellenséges idulattal voltak nemzetünk iránt, s annál fogva hazánkfíát nem látták szívesen. Gyula sokat nélkülözött, túrt, szenvedett közöttök, annál inkább sietett tehát ki országukból, a keresett táj felé.

Ment mendegélt, s nagykimerületen, majdnem halálra válva ért Bolgárország határához közel egy nagy városba, melyről azt tartották, hogy ötvenezer fogható férfi állhat ki belőle. Ebben a roppant nagy városban Gyula házról házra ment szállást keresni, s a sok ezer ajtó közül egy sem akadt, mely számára megnyíljon.

Éhségtől és szomjuságtól gyötörve, fáradság miatt eltikkadva vánszorgott ki a városból. Az utolsó házon kívül egy patak folydogált, patak partján

(Folytatása a 318. lapon.)

B O D R I K Ű T Y Á N K.

BODRI kutya derek kutya,
Éjjel nappal ébren ;
Míg a házban nyugalom van,
Bodri viraszt szépen.

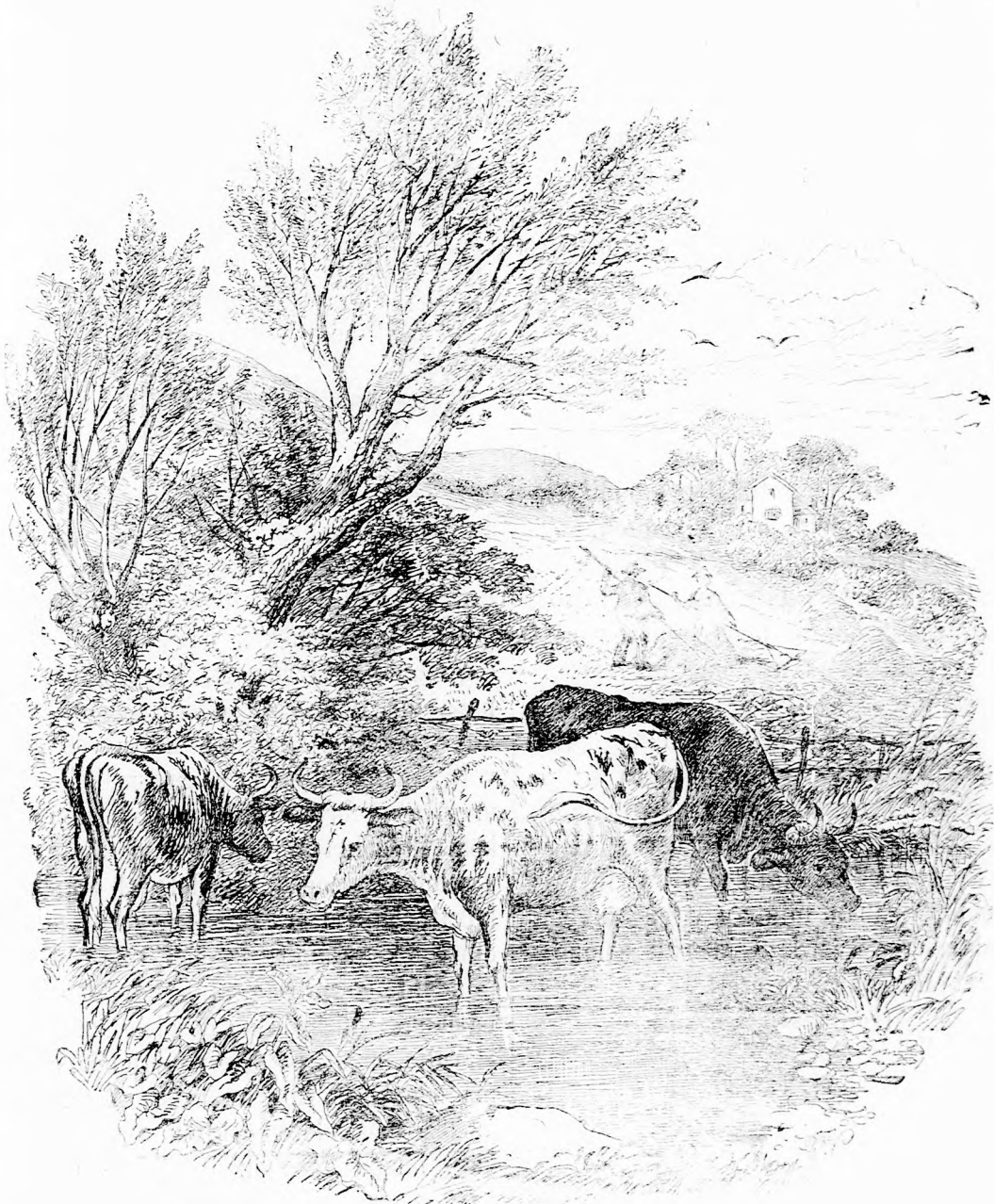
Bodri csak keveset ugat,
Nem ugat hiába,
Ahelyt hamar beleharap
Bárkinek inába.

Minap is, hogy néhány tolvaj
Házunkba becsusszant,
Bodri fogát viesorítá,
De azért nem mukkant.

Hatan voltak a tolvajok,
Bodri pajtás nélkül ;
De azért megreteráltak
Jajgatva, éz nélkül.

Nem vittek el semmi mást se,
Csak Bodri marását,
Kettejük meg neki hagyta
A kibátja szárnyát.

MELEG NYÁRI NAP. (Lásd a 311. l.)

(Folytatása a 315. laphoz)

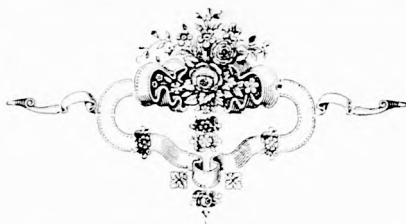
gyümölcsessel gazdagon megrakott almafa állt. Vándorunk nagynehezen eljutott odáig, de oda érve, már sem éhét nem csillapíthatta, sem szomját olthatta; lábain nem birt tovább állani, összerogyott, s eszméletét vesztette.

A természet számtalan gépet készít roppant nagy gyárában, de e gépek közt egy sem oly tökéletes mint az emberi test. Roppant munkát elbir, hosszú használatát kibír ez s legnevezetesebb előnye az, hogy ha kisebb fajta hiba esik benne, magától kiigazítódik.

Gyula barát nem soká feküdt eszméletlenül, az öntudat működni kezdett benne, előbb csak gyengén, aztán minderősebben. Végigálmodta, sorsát, fiatalkori játékait, a kolostori sanyaruságokat, a nemes elhatározást a nagy utra, az ut tömérdek viszontagságait.

Sőt tovább is ment álmában. Azt álmodta, mintha eljutott volna az őshazáig, hol egykor a hunn fejedelmek, az avar kagánok és a magyar vezérek egymást az uralkodásban felváltották, honnan mint egy méhkasból, Balambér vezér 108 magyar nemzetiséget Európába vezérelt.

(Folytatása következik.)

A NAGYPAPA NEVENAPJA.

Nagypapa jön! Nagypapa jön! Eljen a nagypapa!

Igy kiáltottak a gyermekek, számszámra épen négyen, midőn az ablakon kitékintve

egy ősz fürtös, kissé meggörnyedt, de még mindig elég erős férfit láttak a házhoz közeledni s nyájas areczsal már messziről köszöngeni. A gyermekek nagy öröme pedig onnan származott, hogy a nagypapa ma nem csak olyan közönséges látogatásra jött, nem! Ma nevenapja volt, nagy ünnep a gyermekeknek, mert a jó öreg ur e napot mindig köztök szokta tölteni, és megfordítva a rendet, nem ő fogadott el ajándékokat, hanem ellenkezőleg hozott mindenkinek valamit, zsebei tele voltak mindenféle aprósággal s bő felső kabátjának duzzadása minden oldalon elárulta most is, hogy ajándékokban ma sem lesz fogyatkozás. A gyermekek már előre örültek a pillanatnak, midőn megrohanhatják a nagypapa zsebeit s kikutatják, kinek mit hozott. Az öreg minden tárgyra föl szokta irni, kinek szánta s így semmi

vita közt. roszul pajkos nem v beinek tott a öreg büntet ugyan nem a a bün előbb kötött magát A nyolcz magav dás v gyon s aká büntet Ha m üvegtá föttet, ki a ból s föttne dig u nem le mamá letlen a tük s a kát o hatott összet ágyak nyege

vita sem támadhatott a gyermekek közt. Csak aki a lefolyt esztendőben rosszul viselte magát, engedetlen vagy pajkos volt, vagy rosszul tanult, az nem vehetett részt a nagypapa zsebeinek kutatásában, s nem játszhatott a nagypapával. Azonban a jó öreg rendesen megsajnálta az ekként büntetett kis vitézt is, és hagyta ugyan szomorkodni egy-két óráig, hanem a szülők ellenzése daczára adott a bűnösnek is szép ajándékot, ámbar előbb jól megpirongatta és lelkére kötötte, hogy jövőre jobban viselje magát.

A bűnös szerepét legtöbbször a nyolcz éves Béla játszotta, kinek magaviselete valóban nem igen példás volt. Kicsiny korától fogva nagyon pajkos, kíváncsi, leselkedő volt s akárhogy intették, dorgálták és büntették szülei, — nem használt. Ha mamája társaságot várt s a szép üvegtálba gondosan elkészíté a befőttet, Béla urfi megleste, mikor megyki a mama néhány percze a szobából s ekkor hamar nekirohant a befőttnek, felét megette, a többit pedig ugy összevissza kavarta, hogy nem lehetett a vendégeknek föltálatni; mamája dolgozóasztalkájában, ha véletlenül nyitva találta, összetördelte a tükét, összegombolyította a czérnát s a kár mellett sok kellemetlen munkát okozott; a kertben nem maradhatott a szép csinált utakon, hanem összetaposta a leggyönyörűbb virággyakat stb. A nagypapa gyakran fenyegette, hogy majd a legközelebbi

ajándékosztogatásnál Béla urfnak semmi sem jut, de Béla nem hitte s mindig a régi maradt.

A nagypapa nevenapja megérkezett, maga a nagypapa is megjött s Béla a többi gyermekkel együtt ujjongva üdvözlé az öreg urat; szívében azonban nem örült igazán, valami szorongatást érzett, mintha lelkiismeretével nem állott volna egészen jó lábón.

És titkos aggodalmai nem is valának alaptalanok, mert szülei ezuttal jóelőre megegyeztek a nagypapával, hogy Béla urfnak e napon nem lesz ünnepe, hanem ellenkezőleg büntetése, mert a lefolyt esztendő alatt oly gonoszul viselte magát, hogy egyszer már csakugyan szigort kell ellene használni, miután a szép szó nem fogott rajta. Csak a minap törte el a papa drága távesővét; kevéssel előbb majd felgyújtotta a házat azzal, hogy a papa vadásztarisznyájából kilopta és csupa pajkosságból a kályhába vetette a lőportartót, ugy hogy a lőpor rettenetes durranással föllobbant, a kályhát szétvetette s minden ablakot összetört; ujevkor pedig fölnyitotta a papának érkezett leveleket s hogy tettét eltitkolja, tűzbe dobta, és így elégetett egy olyan levelet is, melyben egyik jószág bérlője két darab százforintos bankót küldött az árenda fejében. — Még sok más gonosz csinyt követett el, de már ezekből is láthatni, hogy a büntetést eléggé megérdemelte.

(Vége következik.)

A SZEGÉNY VAK OLVASÓ. (Lásd a 311 l.)

Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete Pesten. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**
 Ara negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —